

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA TROCIN v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 23847/19)

HOTĂRÂRE

Art. 3 (material și procedural) • Tratamente inumane și degradante • Eșecul Guvernului de a oferi explicații plauzibile pentru vătămările provocate în timpul detenției • Investigare efectivă • Lipsa eforturilor reale de a investiga cauza, cu tergiversări inexplicabile și acceptarea fără rezerve a versiunii evenimentelor, prezentată de către polițiștii acuzați, fără a fi verificată

STRASBOURG

16 martie 2021

DEFINITIVĂ
16 iunie 2021

*Hotărârea a devenit definitivă în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție.
Ea poate suferi modificări de formă.*

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Trocin v. Republica of Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-o Cameră compusă din:

Jon Fridrik Kjølbros, *Președinte*,
Marko Bošnjak,
Valeriu Grițco,
Egidijus Kūris,
Branko Lubarda,
Carlo Ranzoni,
Saadet Yüksel, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 23847/19) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Evgheni Trocin („reclamantul”), la 12 aprilie 2019;

decizia de a comunica Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”) plângerea în baza Articolului 3 din Convenție;

observațiile părților;

Deliberând în camera de consiliu la 9 februarie 2021,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cauza se referă la supunerea reclamantului la acte de tortură, și anume la spânzurătoarea palestiniană în timpul arestului preventiv.

CIRCUMSTANȚELE

2. Reclamantul s-a născut în anul 1988 și locuiește în Durlăști. El a fost reprezentat de către dl V. Ciuperca, avocat în Chișinău.

3. Guvernul a fost reprezentat de către agentul său, dl O. Rotari.

4. Circumstanțele cauzei, în modul formulat de către părți, pot fi rezumate, după cum urmează.

5. La 10 iunie 2014 reclamantul a fost arestat și plasat în arest preventiv în baza bănuielii că ar fi participat, împreună cu o altă persoană, la comiterea unui omor.

6. La 7 august 2014 reclamantul a fost escortat de către colaboratorii de poliție V.B. și S.T. la biroul procurorului D.R., în clădirea Procuraturii Generale, pentru audiere. Potrivit reclamantului, la sosirea sa, procurorul l-a informat că, din moment ce avocatul lui lipsea, audierea va fi amânată. De asemenea, procurorul le-a solicitat ofițerilor de poliție V.B. și S.T. să escorteze reclamantul înapoi la instituția de detenție unde se afla în mod obișnuit. Potrivit ofițerilor de poliție, la sosirea la Procuratura Generală, ei

au așteptat între treizeci și patruzeci de minute în coridor, înainte ca procurorul să le spună că audierea urma să fie amânată din cauza absenței avocatului. Ulterior, reclamantul a fost escortat înapoi la locul de detenție.

7. Potrivit reclamantului, în loc să-l ducă înapoi la instituția de detenție, ofițerii de poliție V.B. și S.T., și alți doi polițiști care purtau cagule, l-au scos din clădire prin ușa din spate și după ce i-au pus pe cap ceva asemănător unei șosete, l-au condus într-o locație necunoscută care părea a fi un garaj sau un depozit. În acel loc, unul dintre ofițerii care purtau cagulă a luat o mitralieră, a îndreptat-o spre capul reclamantului și i-a solicitat să recunoască omorul de care era acuzat. El i-a spus reclamantului că, în cazul în care nu se va conforma, va fi împușcat pentru o presupusă tentativă de evadare. Deoarece reclamantul a refuzat să se conformeze, câteva persoane care purtau cagule i-au scos papucii și cătușele, i-au acoperit încheieturile și gleznelor cu prosoape sau cu materiale asemănătoare prosoapelor, apoi le-au legat la spate cu frânghii și l-au suspendat pe o bară de metal plasată pe două mese alăturate (o poziție numită „rândunica”, similară spânzurătoarei palestinienilor). Ulterior, ofițerii de poliție V.B. și S.T. au repetat solicitarea de a recunoaște comiterea omorului de care era acuzat. Deoarece reclamantul iarăși a refuzat, ei i-au pus o mască de gaz pe cap, i-au atașat fire electrice la urechi și au început să-i aplice șocuri electrice, acoperind în același timp fluxul de aer către masca de gaz și lovindu-i capul cu o sticlă de plastic de doi litri, plină cu apă. Reclamantul a leșinat de trei ori, iar după aproximativ patruzeci de minute de astfel de rele tratamente, el a acceptat să scrie tot ceea ce îi dictau ofițerii și să semneze totul, potrivit instrucțiunilor. De asemenea, lui i s-a spus să repete aceeași versiune în fața procurorului, fiind amenințat cu repetarea actelor de tortură, în cazul în care nu se va conforma sau dacă va spune cuiva despre relele tratamente. Imediat după aceasta, ofițerii de poliție V.B. și S.T. l-au dus la inspectoratul de poliție central, unde procurorul D.R. îi aștepta într-un oficiu. Guvernul a contestat alegațiile de mai sus și a susținut că reclamantul nu fusese supus unor acte de rele tratamente la 7 august 2014.

8. La inspectoratul de poliție, reclamantul s-a întâlnit cu avocatul său și i-a spus despre relele tratamente la care fusese supus de către ofițerii de poliție. Avocatul a solicitat imediat ca reclamantul să fie supus unei expertize medico-legale, procurorul dispunând efectuarea unei astfel de expertize. Aproximativ la ora 17:00, reclamantul a fost escortat de către ofițerii V.B. și S.T. la Centrul de Medicină Legală, unde a fost examinat de către un medic.

9. În raportul medical din 8 august 2014, medicul care examinase reclamantul a declarat că ultimul s-a plâns că suferea de dureri de cap, constatând două echimoze pe față cu o vechime de la trei până la patru zile și contuzii circulare ale țesuturilor moi la încheieturi și glezne, posibil cauzate de cătușe. Vechimea acelor contuzii nu a fost specificată. Medicul a

concluzionat că rănilor de pe corpul reclamantului constituiau vătămare ușoară a integrității corporale.

10. Ulterior, și coacuzatul reclamantului s-a plâns de acte de tortură identice la aceeași dată, având leziuni identice pe față, încheieturi și glezne. De asemenea, se pare că ei au fost plasați în celule diferite și nu au contactat unul cu celălalt.

11. La 14 august 2014 a fost inițiată o urmărire penală cu privire la circumstanțele presupusei maltratări a reclamantului.

12. La 29 august 2014 procurorul responsabil de caz a decis clasarea cauzei penale, din motivul lipsei probelor *prima facie* că ar fi fost comisă o infracțiune. Reclamantul a contestat ordonanța la procurorul ierarhic superior.

13. La 2 septembrie 2014 procurorul ierarhic superior a anulat ordonanța de mai sus și a dispus continuarea investigării circumstanțelor cauzei.

14. La 15 septembrie 2014 procesul a fost iarăși clasat, iar la 24 noiembrie 2014 procurorul ierarhic superior din nou a anulat ordonanța și a dispus reluarea urmăririi penale.

15. La 19 noiembrie 2014 investigația a fost clasată pentru a treia oară, din motiv că plângerea reclamantului privind relele tratamente din 7 august 2014 nu corespundea constatărilor din raportul medico-legal din 8 august 2014, în sensul că echimozele de pe fața reclamantului aveau o vechime de la trei la patru zile și, prin urmare, nu puteau fi cauzate la 7 august. Procurorii au concluzionat că, din moment ce reclamantul nu se plânsese despre rele tratamente anterior zilei de 7 august 2014, plângerea sa era nefondată.

16. La 12 ianuarie 2015 procurorul ierarhic superior din nou a anulat ordonanța menționată *supra* și a dispus reluarea urmăririi penale.

17. La 6 februarie 2015 procurorul responsabil de caz a inițiat în mod oficial o cauză penală cu privire la cauzarea intenționată a suferințelor fizice și psihice reclamantului, care constituie tratament inuman și degradant. Scopul cauzei penale era limitat la determinarea originii echimozelor de pe fața reclamantului, care la 7 august 2014 aveau o vechime de la trei până la patru zile.

18. În cadrul urmăririi penale, procurorul responsabil de caz a dispus efectuarea unei noi expertize medico-legale, care a confirmat constatările primei expertize medico-legale și a stabilit adițional că contuziile de pe încheieturile și gleznelor reclamantului, constatate la 7 august 2014, nu erau mai vechi de 24 de ore. De asemenea, a fost efectuată o evaluare psihologică, expertul concluzionând că, pentru a se apăra, reclamantul era capabil să mintă și să denatureze realitatea. Procesul penal a fost clasat prin decizia finală din 15 iunie 2016.

19. La 20 iulie 2016 a fost inițiat un nou set de proceduri penale în privința presupuselor acte de tortură la care fusese supus reclamantul la 7 august 2014. La 26 septembrie 2016 și la 12 decembrie 2016 ofițerii de poliție V.B. și S.T. au fost recunoscuți în calitate de bănuși.

20. În cadrul urmăririi penale, procurorul responsabil de caz a audiat ofițerul V.B. și a efectuat o confruntare între el și reclamant. Ofițerul V.B. a declarat că la 7 august 2014 el și ofițerul S.T. îl escortaseră pe reclamant la biroul procurorului D.R., în clădirea Procuraturii Generale. Din moment ce avocatul reclamantului nu era prezent, ei așteptaseră în coridor între treizeci și patruzeci de minute, iar apoi duseseră reclamantul înapoi la instituția de detenție. Ei avuseseră informații că reclamantul planifica să evadeze și, prin urmare, i-au încătușat atât mâinile, cât și picioarele. Nimeni nu aplicase forța fizică în privința reclamantului. Reclamantul se aflase în custodia lor pentru o perioadă totală de la patruzeci până la cincizeci de minute. Ofițerul S.T. a refuzat să facă declarații, însă a pledat nevinovat.

21. De asemenea, procurorul responsabil de caz a obținut registrul de evidență a intrărilor și a ieșirilor deținuților din instituția de detenție unde se afla reclamantul în perioada relevantă. Conform registrului, reclamantul părăsise instituția de detenție la 7 august 2014, la ora 15:50 și se întorsese în aceeași zi, la ora 19:40. Potrivit registrului instituției de medicină legală, reclamantul fusese adus acolo la ora 17:15, la 7 august 2014.

22. Totodată, procurorul a obținut informații de la instituția de detenție unde reclamantul se afla în acea perioadă și a aflat că el fusese plasat singur în celula nr. 4, în timp ce coacuzatul său, la fel, fusese plasat singur în celula nr. 13. Înregistrările video nu s-au salvat, deoarece, în mod normal, ele se nimiceau după cincisprezece zile.

23. Procurorul D.R. a declarat că nu văzuse nicio echimoză pe fața reclamantului atunci când îl văzuse pentru prima dată la 7 august 2014.

24. Expertul medico-legal care examinase reclamantul la 7 august 2014 a declarat că urmele de pe încheieturile și gleznelor reclamantului au fost, cel mai probabil, cauzate de cătuși. În același timp, el a declarat că, în cazul în care reclamantul ar fi fost suspendat cu toată greutatea corpului de cătuși, cel mai probabil acestea ar fi provocat leziuni, nu doar contuzii. Expertul a mai declarat că o eventuală utilizare a unei măști de gaz și blocarea fluxului de aer nu ar fi putut lăsa niciun semn pe corpul reclamantului. Cu referire la electrocutarea urechilor reclamantului, expertul a declarat că, dacă intensitatea curentului electric ar fi fost suficient de mare, aceasta ar fi cauzat arsuri pe urechile reclamantului, ceea ce nu s-a întâmplat. Dacă reclamantul a leșinat în urma electrocutării, intensitatea curentului electric trebuia să fi fost suficient de mare pentru a provoca arsuri.

25. Procurorul a mai obținut din surse necunoscute o înregistrare audio a unei conversații dintre două persoane, ale căror voci păreau a fi similare cu cea a reclamantului și a coacuzatului său, în care cei doi discutau despre

declarațiile făcute de către fiecare dintre ei și în care unul din ei, aparent reclamantul, a spus că intenționa să se lovească cu capul de un dulap.

26. În ordonanțele din 26 decembrie 2016 și 10 martie 2017 procurorul a concluzionat că, având în vedere cele menționate mai sus, nu exista nicio probă care ar demonstra că reclamantul fusese supus vreunei forme de rele tratamente la 7 august 2014. El a concluzionat că existau motive temeinice de a crede că reclamantul ar fi putut inventa scenariul privind relele tratamente ca o metodă de apărare împotriva acuzațiilor de care era învinuit și își cauzase de unul singur echimozele de pe fața sa. Cu referire la contuziile de pe încheieturile și gleznelor reclamantului, acestea fuseseră provocate în urma încătușării membrelor reclamantului. În cazul în care reclamantul ar fi fost suspendat de cătuși, greutatea corpului său ar fi cauzat leziuni și nu doar contuzii. Prin urmare, procurorul a renunțat la învinuirea împotriva ofițerilor V.B. și S.T. Reclamantul a contestat.

27. La 18 ianuarie și 24 martie 2017 un procuror ierarhic superior a respins plângerile depuse de către reclamant împotriva ordonanțelor susmenționate.

28. La 6 și 14 iulie 2017 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a respins contestațiile reclamantului. Reclamantul a depus recursuri la curtea de apel.

29. La 11 octombrie 2017 Curtea de Apel Chișinău a admis recursurile reclamantului, după ce a constatat că investigația efectuată în privința alegațiilor reclamantului fusese superficială și că procurorii nu oferiseră răspunsuri la unele întrebări importante, cum ar fi, de exemplu, unde exact s-a aflat reclamantul între orele 15:50 și 19:40.

30. Între timp, la 31 iulie 2017 procurorul responsabil de caz a decis încetarea urmăririi penale în baza aceluiași motive indicate în ordonanțele sale din 26 decembrie 2016 și 10 martie 2017 (a se vedea paragraful 26 *supra*). Reclamantul a contestat această ordonanță.

31. La 24 august 2017 procurorul ierarhic superior a respins contestația reclamantului.

32. La 19 decembrie 2017 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a admis plângerea reclamantului și a anulat ordonanțele din 24 august 2017 și 31 iulie 2017.

33. La 23 martie 2018 procurorul responsabil de caz a decis din nou încetarea urmăririi penale, în baza aceluiași motive indicate în ordonanțele sale din 26 decembrie 2016 și 10 martie 2017 (a se vedea paragraful 26 *supra*). Reclamantul a contestat această ordonanță.

34. Ordonanța menționată mai sus a fost menținută de către procurorul ierarhic superior la 26 aprilie 2018 și de către Judecătoria Chișinău, sediul Centru la 19 iunie 2018.

35. În recursul său, reclamantul a susținut că picioarele sale nu au fost niciodată încătușate atunci când a fost escortat la 7 august 2014 și că la 8 august 2014 el a fost supus unei radiografii într-un spital, în legătură cu problemele la spate cauzate în urma actelor de tortură din 7 august 2014.

Reclamantul s-a plâns că procurorul refuzase să ia în considerare rezultatele radiografiei și să le anexeze la dosar. El a mai susținut că procurorul refuzase să dispună efectuarea unei expertize în privința înregistrării audio a presupusei conversații dintre el și coacuzatul său.

36. La 15 octombrie 2018 Curtea de Apel Chișinău a respins recursul reclamantului.

DREPTUL INTERN RELEVANT

37. Legislația națională în vigoare la momentul relevant nu prevedea alte forme de constrângere a persoanelor plasate în arest preventiv, cu excepția încătușării. Ea nu includea dispoziții referitoare la încătușarea gleznelor, a picioarelor, a degetelor sau orice alte formă de încătușare. Singura altă formă de constrângere prevăzută de lege era utilizarea cămășilor de forță, în cazul persoanelor care sufereau de tulburări mintale.

38. Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006 cu privire la aprobarea Statutului executării pedepsei de către condamnați, în partea relevantă, prevede următoarele:

„1. Dispozițiile prezentului Statut referitoare la condițiile de detenție, drepturile și obligațiile persoanelor condamnate ... se aplică în mod corespunzător persoanelor față de care a fost aplicată măsura arestului preventiv, cu particularitățile prevăzute pentru categoria respectivă.

219. Cătușele se aplică deținuților în următoarele cazuri:

de opunere a rezistenței fizice personalului penitenciar, efectivului echipei de controlori (gărzii) și când manifestă furie – pînă la calmarea lor;

de refuz să se deplaseze sub pază sau în izolatorul disciplinar, în timpul escortării, în cazul dacă sînt temeieri pentru a presupune că ei pot să evadeze;

de tentativă de sinucidere, automutilare, atac asupra altor deținuți – pînă la calmare;

de escortare după reținerea deținutului evadat.

220. La punerea cătușelor mâinile deținutului trebuie să se afle la spate.

221. După două ore cătușele se scot pentru o perioadă de 5-10 minute, la necesitate se aplică din nou.

222. Cătușele se scot în timpul hranei, somnului, satisfacerii necesităților fiziologice, dezinfectării și examinării medicale a deținuților, în caz de îmbolnăvire subită, după predarea persoanelor escortate la punctul final de destinație, precum și în caz de apariție a pericolului pentru viața și sănătatea deținutului (incendiu, inundație, cutremur de pământ etc.), în ședința de judecată sau la indicația persoanelor care au dat dispoziții referitoare la aplicarea cătușelor, șefilor direcți și superiorilor. Faptul aplicării cătușelor se consemnează într-un proces-verbal. Persoanele care au admis aplicarea nemotivată a cătușelor urmează a fi trase la răspundere în modul stabilit.”

39. Hotărârea Guvernului nr. 474 din 19 iunie 2014 cu privire la aprobarea Nomenclatorului mijloacelor speciale, al tipurilor de arme de foc

și al munițiilor aferente, precum și a regulilor de aplicare a acestora, în partea relevantă, prevede următoarele:

„12 (2) Cătușele

Dispozitivul de închidere trebuie verificat periodic. La aplicarea cătușelor mâinile delicventului trebuie să se afle la spate. Cătușele se scot pe timpul servirii mesei, somnului, satisfacerii necesităților fiziologice, examinării medicale, îmbolnăvirii subite, în caz de apariție a pericolului pentru viața și sănătatea acestuia etc., cu excepția cazurilor prevăzute de legislație.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

40. Reclamantul s-a plâns în baza Articolului 3 din Convenție de faptul că a fost torturat de către poliție. De asemenea, el s-a plâns că autoritățile naționale au eșuat să conducă o anchetă corespunzătoare în privința plângerilor sale despre tortură. Articolul 3 din Convenție prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Admisibilitatea

41. Curtea notează că această cerere nu este nici în mod vădit nefondată, nici inadmisibilă din oricare alte motive enumerate la Articolul 35 din Convenție. Prin urmare, cererea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

1. *Observațiile părților*

42. Reclamantul a susținut că el fusese torturat în timpul detenției sale și că autoritățile eșuaseră să conducă o anchetă corespunzătoare în privința plângerii sale. El a negat că ar fi fost încătușat la 7 august 2014 și a susținut că în Republica Moldova nu există o asemenea practică de încătușare a gleznelor deținuților.

43. Guvernul a susținut că reclamantul nu fusese supus relelor tratamente în timpul detenției sale. Deși ancheta a durat mai mult timp, autoritățile au luat toate măsurile rezonabile pentru a investiga circumstanțele presupusei maltratări a reclamantului. Reclamantul a fost supus unei examinări medico-legale exact în ziua în care s-a plâns de rele tratamente, *i.e.* la 7 august 2014, iar medicul legist a făcut fotografii color la leziunile lui. În scurt timp, la 14 august 2014 a fost inițiată o investigație oficială. În cadrul urmăririi penale un număr mare de persoane au fost audiate. Reclamantul a fost supus unei evaluări psihologice, a fost

recunoscut în calitate de victimă, iar presupușii autori au fost audiați în calitate de bănuți. Experții și martorii au fost audiați, iar cei care prezentaseră declarații divergente au fost supuși confruntării.

44. În urma investigației, autoritățile nu au putut determina originea leziunilor de pe fața reclamantului, deoarece reclamantul a negat că ar fi fost supus relexor tratamentelor înainte de 7 august 2014. În ceea ce privește leziunile la încheieturile și gleznele sale, s-a stabilit că ele fuseseră cauzate în rezultatul utilizării obișnuite a cătușelor la mâini și picioare.

45. De asemenea, Guvernul a subliniat rezultatele raportului întocmit în urma examinării psihologice a reclamantului, care constatau că reclamantul avea tendința de a fi neonest și de a denatura realitatea. Dovada lipsei de onestitate a reclamantului este faptul că în două declarații diferite, una făcută la 15 august 2014 către autoritățile penitenciare și alta făcută la 22 august 2014, reclamantul s-a contrazis în privința identității presupușilor săi torționari. În primul caz, el a susținut că ofițerii care purtau cagule fuseseră cei care l-ar fi torturat, în timp ce în cel de-al doilea caz i-a numit și pe ofițerii V.B. și S.T.

46. Având în vedere cele de mai sus, Guvernul a speculat că reclamantul și-ar fi putut provoca de unul singur leziuni, în scopul de a se răzbuna față de ofițerii de poliție și de a încerca să evite răspunderea penală pentru infracțiunea de care era suspectat că a comis-o. Guvernul a subliniat că predispoziția reclamantului la automutilare a fost demonstrată și de înregistrarea conversației dintre el și coacuzatul său.

47. În privința perioadei în care reclamantul a lipsit din instituția de detenție la 7 august 2014, și anume trei ore și cincizeci de minute, Guvernul a susținut că o astfel de durată era rezonabilă, dat fiind faptul că el trebuia dus la Procuratura Generală, apoi la Inspectoratul de Poliție și la Centrul de Medicină Legală.

2. Constatările Curții

(a) Cu privire la presupusele rele tratamente

48. După cum a afirmat Curtea de mai multe ori, Articolul 3 consacră una dintre cele mai fundamentale valori ale societăților democratice. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, cum ar fi lupta împotriva terorismului și a criminalității organizate, Convenția interzice în termeni absoluți tortura și pedepsele sau tratamentele inumane ori degradante. Spre deosebire de majoritatea clauzelor materiale din Convenție și din Protocoloalele nr. 1 și 4, Articolul 3 nu prevede excepții și nicio derogare de la acesta nu este permisă în baza Articolului 15 § 2, chiar și în cazul unei stări de urgență care amenință existența națiunii (a se vedea *Selmouni v. Franța* [MC], nr. 25803/94, § 95, CEDO 1999-V, și *Assenov și alții v. Bulgaria*, 28 octombrie 1998, § 93, *Rapoarte ale Hotărârilor și Deciziilor* 1998-VIII).

49. În cazul în care o persoană este rănită în timpul detenției sau aflării sale în custodia poliției, orice astfel de leziuni vor genera o puternică prezumție că persoana a fost supusă relexor tratamente (a se vedea *Seagal v. Cipru*, nr. 50756/13, § 118, 26 aprilie 2016). Statului îi revine sarcina să ofere o explicație plauzibilă a modului în care au fost cauzate leziunile, în lipsa căreia apare o problemă evidentă în baza Articolului 3 din Convenție (a se vedea *Selmouni*, pre-citată, § 87).

50. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea constată că reclamantul a suferit leziuni la 7 august 2014, în timpul aflării sale în detenție. Potrivit rapoartelor medicale aflate în posesia Curții, reclamantul avea echimoze pe față, care la 7 august 2014 aveau o vechime de la trei până la patru zile, și contuzii circulare ale țesuturilor moi în jurul încheieturilor și gleznelor sale, care la acea dată nu erau mai vechi de douăzeci și patru de ore.

51. Deoarece reclamantul nu s-a plâns că ar fi fost lovit în față și având în vedere concluziile sale de mai jos, Curtea se va abține de la examinarea circumstanțelor în care au fost cauzate echimozele de pe față lui. Cu toate acestea, ea va analiza circumstanțele în care celelalte leziuni au fost cauzate.

52. Era versiunea ofițerilor de poliție acuzați, susținută în fața autorităților naționale, și este cauza Guvernului în fața Curții că rănilor circulare ale țesuturilor moi din jurul încheieturilor și gleznelor reclamantului erau rezultatul utilizării normale a cătușelor pe încheieturi și glezne. Reclamantul nu a negat că a fost încătușat la mâini, însă a negat că a fost încătușat la glezne și a afirmat că leziunile au rezultat din suspendarea lui pe o bară de metal, după ce încheieturile și gleznelor sale au fost legate împreună la spate cu o frânghie. În timp ce expertul medico-legal a declarat că spânzurătoarea palestiniană cu utilizarea cătușelor ar fi lăsat semne mai evidente de leziuni (a se vedea paragraful 24 *supra*), reclamantul a susținut, de fapt, că polițiștii îi scosese ră cușele și îi legaseră prosoape în jurul încheieturilor și gleznelor înainte de a-i lega membrele, aparent pentru a evita răni vizibile.

53. În pofida divergenței de mai sus dintre reclamant și ofițerii de poliție acuzați, dar și a importanței majore a acestei chestiuni, Curtea constată cu îngrijorare că procurorul responsabil de caz nu a părut interesat să pună la îndoială în vreun fel veridicitatea alegației polițiștilor, potrivit căreia reclamantul fusese încătușat la glezne la 7 august 2014. Acțiunile procurorului par și mai îngrijorătoare, din moment ce legislația națională în vigoare la acel moment nu prevedea o astfel de formă de constrângere, precum încătușarea gleznelor. Nu numai că legea aplicabilă la acel moment nu autoriza încătușarea gleznelor, dar chiar și încătușarea mâinilor era supusă unei reglementări stricte, și de fiecare dată când erau folosite cătușe, cei care le aplicau erau obligați să întocmească un proces-verbal în această privință (a se vedea paragraful 38 *supra*). Se remarcă faptul că ofițerii de

poliție acuzați nu au prezentat un astfel de document în sprijinul afirmației lor că aplicaseră cătușe pe gleznelor reclamantului.

54. În plus, Curtea nu poate să neglijeze o altă carență foarte gravă în apărarea polițiștilor și în cea a Guvernului. În special, ea notează că, potrivit versiunii evenimentelor prezentate de către ofițerul de poliție V.B., după ce l-au adus pe reclamant la Procuratura Generală și au aflat că audierea urma să fie amânată, polițiștii l-au dus înapoi la instituția de detenție. Potrivit lui, reclamantul s-a aflat în custodia sa și a colegului său pentru o perioadă nu mai mare de patruzeci până la cincizeci de minute, înainte de a fi readus la instituția de detenție (a se vedea paragraful 20 *supra*). În cazul acceptării versiunii respective a evenimentelor, ținând cont de faptul că reclamantul a fost scos din instituția de detenție la ora 15:50, el ar fi trebuit să fie adus înapoi nu mai târziu de aproximativ ora 16:40. Cu toate acestea, se observă că reclamantul nu era în instituția de detenție înainte de ora 19.40 (a se vedea paragraful 21 *supra*). De asemenea, se notează că, potrivit registrului de la Centrul de Medicină Legală, reclamantul a fost adus acolo la ora 17:15. În astfel de circumstanțe, s-ar părea că ofițerul de poliție V.B. nu a spus adevărul atunci când a declarat că, după ce părăsise Procuratura Generală, reclamantul fusese dus la instituția de detenție. S-ar părea că reclamantul a rămas în custodia ofițerilor de poliție V.B. și S.T. pentru o anumită perioadă de timp între orele 16:00 și 17:00, o perioadă pentru care ei nu au raportat.

55. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că nu există dovezi convingătoare care să susțină afirmația Guvernului, potrivit căreia leziunile depistate la încheieturile și gleznelor reclamantului fuseseră cauzate de cătușele folosite de către ofițerii de poliție acuzați. De asemenea, nu s-a demonstrat în mod convingător că recurgerea la forța fizică de către ofițerii de poliție a fost strict necesară și condiționată de comportamentul reclamantului. Deși constatările din rapoartele medicale nu confirmă sau infirmă în totalitate descrierea prezentată de către reclamant a formelor de rele tratamente pretins suferite de către el, Curtea nu poate decât să concluzioneze că Guvernul nu a oferit o explicație plauzibilă a modului în care au fost cauzate leziunile la gleznelor reclamantului.

56. Astfel, Curtea constată că reclamantul a fost supus unui tratament contrar Articolului 3 din Convenție. Prin urmare, a existat o încălcare materială a acestei prevederi.

(b) Cu privire la investigația pretins inadecvată

57. Investigarea acuzațiilor grave de rele tratamente trebuie să fie minuțioasă. Aceasta presupune că autoritățile trebuie întotdeauna să încerce în mod serios să afle ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau la adoptarea deciziilor sale (a se vedea *Assenov și alții*, pre-citată, § 103 et seq.). Ele trebuie să întreprindă toate măsurile rezonabile care le stau la dispoziție pentru a

asigura dovezi despre incident, inclusiv, *inter alia*, declarațiile martorilor oculari și probe medico-legale (a se vedea *Tanrikulu v. Turcia* [MC], nr. 23763/94, CEDO 1999-IV, § 104 et seq. și *Gül v. Turcia*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice deficiență a anchetei care subminează capacitatea sa de a stabili cauza leziunilor sau identitatea persoanelor responsabile riscă să submineze acest standard. În plus, investigația ar trebui să poată conduce la identificarea și pedepsirea celor responsabili (a se vedea *Aksoy v. Turcia*, 18 decembrie 1996, § 98, *Rapoarte ale Hotărârilor și Deciziilor* 1996-VI). În caz contrar, prohibiția legală generală a torturii și a pedepselor sau a tratamentelor inumane ori degradante ar fi, în pofida importanței sale fundamentale, ineficientă în practică și s-ar putea ca, în unele cazuri, agenți ai statului să abuzeze de drepturile celor aflați în custodia lor cu impunitate virtuală (a se vedea *Bati și alții v. Turcia*, nr. 33097/96 și 57834/00, § 134, 3 iunie 2004).

58. Fără îndoială, o cerință de promptitudine rezonabilă este implicată în acest context. Un răspuns prompt al autorităților în investigarea alegațiilor de rele tratamente poate fi, în general, considerat esențial pentru menținerea încrederii publicului în respectarea statului de drept și în prevenirea oricărei aparențe de coluziune sau toleranță față de faptele ilegale (a se vedea, printre alte autorități, *Indelicato v. Italia*, nr. 31143/96, § 37, 18 octombrie 2001, și *Özgür Kılıç v. Turcia* (dec.), nr. 42591/98, 24 septembrie 2002). Deși pot exista obstacole sau dificultăți care împiedică progresul unei anchete într-o anumită situație, în general, se poate considera esențial ca autoritățile să inițieze o investigație în mod prompt, pentru a menține încrederea publicului în respectarea statului de drept și pentru a preveni orice aparență de coluziune sau toleranță față de fapte ilegale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Paul și Audrey Edwards v. Regatul Unit*, nr. 46477/99, § 72, CEDO 2002-II).

59. Curtea constată o serie de deficiențe grave în ancheta efectuată de către autoritățile naționale. Curtea se va limita la doar câteva aspecte pe care le consideră deosebit de îngrijorătoare.

60. În primul rând, în pofida plângerii reclamantului cu privire la tortură din 7 august 2014 și a dovezilor medicale corespunzătoare acuzațiilor sale, după anularea repetată a ordonanțelor procurorului (a se vedea paragrafele 11-16 *supra*), la 6 februarie 2015 autoritățile au inițiat urmărirea penală doar în privința echimozelor de pe fața reclamantului. Ancheta respectivă avea un domeniu limitat și nu se referea la celelalte leziuni de pe corpul reclamantului (a se vedea paragraful 17 *supra*). Abia la 20 iulie 2016 procurorii au inițiat urmărirea penală cu privire la celelalte vătămări de pe corpul reclamantului, iar ofițerii de poliție acuzați au fost pentru prima dată audiați abia în septembrie și decembrie 2016 (a se vedea paragraful 19 *supra*), *i.e.* după mai mult de doi ani. Din cauza tergiversărilor inexplicabile, procurorii nu au putut să obțină dovezi atât de importante precum înregistrările video cu reclamantul în ziua presupuselor rele tratamente (a se

vedea paragraful 22 *supra*), care ar fi putut clarifica disputa cu privire la pretinsa încătușare a gleznelor reclamantului în acea zi.

61. În continuare, Curtea constată că procurorul responsabil de caz a acceptat, fără nicio rezervă și fără vreo verificare, versiunea evenimentelor prezentată de către ofițerii de poliție acuzați, care era contestată de către reclamant și potrivit căreia reclamantul fusese încătușat la glezne (a se vedea paragraful 53 *supra*). De asemenea, procurorii au eșuat să reconcilieze versiunea polițiștilor acuzați cu înregistrările privind ora intrării și ieșirii, incluse în registrul instituției de detenție în care se afla reclamantul (a se vedea paragraful 55 *supra*). Totodată, procurorii au eșuat să verifice ora exactă la care reclamantul a fost scos din clădirea Procuraturii Generale, pentru a determina perioada de timp în care reclamantul s-a aflat în custodia polițiștilor V.B. și S.T., din momentul în care el a părăsit clădirea și până a fost dus la inspectoratul de poliție central, unde reclamantul s-a întâlnit cu procurorul D.R. și avocatul său (a se vedea paragraful 7 *supra*).

62. Modul în care s-a desfășurat ancheta permite Curții să concluzioneze că procuratura nu a depus eforturi reale pentru a investiga cauza și a descoperi adevărul.

63. Având în vedere deficiențele grave menționate mai sus, Curtea consideră că autoritățile naționale nu și-au îndeplinit obligația de a investiga plângerile reclamantului referitoare la rele tratamente. Prin urmare, a avut loc și o încălcare procedurală a Articolului 3 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

64. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

65. Reclamantul a pretins 20000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral suferit în urma torturii și a eșecului autorităților de a investiga în mod corespunzător cauza sa.

66. Guvernul a argumentat că pretențiile reclamantului erau excesive și că, în orice caz, acordarea despăgubirilor nu era justificată în prezenta cauză.

67. Curtea consideră că, în circumstanțele cauzei și având în vedere gravitatea încălcărilor constatate mai sus, reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul moral. Pronunțându-se în echitate, Curtea îi acordă 12000 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

68. Reclamantul a solicitat și 850 EUR pentru costurile și cheltuielile pe care le-a suportat în fața Curții. El a prezentat detalii privind onorariile avocatului și numărul de ore lucrate de către avocatul său.

69. Guvernul a contestat și a susținut că la observații nu a fost anexată nicio copie a contractului dintre reclamant și avocatul său. Guvernul a solicitat Curții să respingă pretențiile pentru costuri și cheltuieli.

70. Având în vedere circumstanțele cauzei și documentele prezentate de către reclamant, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului întreaga sumă solicitată pentru costuri și cheltuieli.

C. Dobânda de întârziere

71. Curtea consideră oportun ca rata dobânzii de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* plângerea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect material;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect procedural;
4. *Hotărăște*
  - (a) că Statul reclamat trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data devenirii definitive a hotărârii în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului:
    - (i) 12000 EUR (douăsprezece mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
    - (ii) 850 EUR (opt sute cincizeci de euro), plus orice taxă care poate fi percepută reclamantului, pentru costuri și cheltuieli;

HOTĂRÂREA TROCIN v. REPUBLICA MOLDOVA

(b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, va fi achitată o dobândă adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 16 martie 2021, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Jon Fridrik Kjølbro
Președinte